

CATE TIERNAN

Onsterfelijke liefde

Gisteravond stortte mijn wereld in. Ik begin nu bang te worden.

Heb je dat ook wel eens gehad, dat je gewoon je leven leeft, dat je, zeg maar, lekker in je eigen realiteit zit, en dat er dan opeens iets gebeurt waardoor je wereld gewoon uit elkaar wordt gereten? Je ziet iets, of je hoort iets, en opeens valt wie je bént, en waar je mee bezig bent, uiteen in duizend scherven van bittere werkelijkheid.

Dat is mij gisteravond overkomen.

Ik was in Londen. Met vrienden, zoals gewoonlijk. We waren op stap, zoals gewoonlijk.

‘Nee, nee, hier moet je in!’ Boz boog zich naar voren en priemde de taxichauffeur in zijn schouder. ‘Hierin!’

De chauffeur, wiens enorm brede schouderpartij zowat uit zijn sweatshirt en zijn geruite vest barstte, draaide zich om en trakteerde Boz op een blik waarvan een normaal mens gauw stilletjes op zijn plaats zou zijn gaan zitten en verder zijn mond zou hebben gehouden.

Maar Boz was absoluut niet normaal. Hij was knapper dan de meeste mensen, schreeuwde harder, was veel meer fun, maar helaas ook veel stommer dan de meeste mensen. We kwamen net van een club waar opeens een messengevecht was uitgebroken. Twee opgefokte meiden hadden elkaar de haren uit het hoofd gerukt, schreeuwend als viswijven, en toen trok een van die twee opeens een mes. Mijn

clubje had willen blijven om te kijken – ze waren dol op dat soort dingen – maar joh, als je één messengevecht hebt gezien, dan heb je ze allemaal gezien. Ik wist hen daar weg te krijgen en we wankelden de nacht in, en kregen gelukkig een taxi te pakken voordat we van de kou op slag nuchter werden.

‘Hier, verderop, halverwege de straat, beste man!’ zei Boz, wat hem op een dodelijke blik kwam te staan, zodat ik er nog maar weer eens heel dankbaar voor was dat vuurwapens in het goede oude Engeland verboden waren.

‘Beste man?’ proestte Cicely naast me. We zaten met ons zessen opgepropt achter in zo’n grote zwarte taxi. Het hadden er meer dan zes kunnen zijn, maar we vonden zes bezopen onsterfelijken in een Londense taxi wel het maximum – en dan nog alleen als er niemand over z’n nek ging.

‘Ja, Jeeves,’ vervolgde Cicely opgewekt. ‘Stop hier maar.’

De taxichauffeur trapte op de rem en we schoten met z’n allen naar voren. Boz en Katy sloegen met hun hoofd tegen de glazen afscheiding tussen ons en de chauffeur. Stratton, Innocencio en ik werden vanaf de bank gelanceerd en kwamen giechelend en onelegant op een kluitje op de vieze vloer van de taxi terecht.

‘Hé!’ riep Boz terwijl hij over zijn voorhoofd wreef.

Innocencio trok me op van onder de wirwar van armen en benen. ‘Alles goed, Nas?’

Ik knikte, nog steeds lachend.

‘Als de sodemieter m’n wagen uit, jullie!’ beet de chauffeur ons toe. Hij kwam log achter het stuur vandaan, liep om en rukte het achterportier open. Ik zat er met mijn rug tegenaan en viel pardoes achterover in de goot, waarbij ik mijn hoofd tegen de stoeprand stootte.

‘Au! Au!’ De goot was nat – ja, natuurlijk, het had ook geregend. De pijn, de kou en de nattigheid drongen maar amper tot mijn bewustzijn door – afgezien van dat messengevecht had een avond lang feesten me in een warme cocon van wazig welbehagen gewikkeld.

‘Eruit!’ zei de chauffeur nog eens, en hij greep me bij mijn schouders en sleurde me opzij. Hij dumpte me op de stoep en deed een greep naar Incy.

Nou ja! Er begon langzaam wat tot me door te dringen; boosheid en een spoortje bewustzijn. Ik fronste mijn voorhoofd, wreef over mijn schouders en ging overeind zitten. We waren een straatlengte verwijderd van de Dungeon, een van die gore, onsmakelijke underground bars waar we vaak kwamen. Maar zelfs zo dicht bij de bar lag de straat er donker en uitgestorven bij, met om en om braakliggende landjes en uitgebrande drugspanen; net een gebit waar hier en daar tanden uit ontbraken.

‘Oké, blijf met je handen van me af, jij!’ zei Innocencio, waarna hij op de stoep naast me belandde. Zijn gezicht stond ijzig van woede en hij zag er veel helderder uit dan ik verwacht had.

‘Ik moet tuig als jullie niet in m’n wagen!’ tierde de chauffeur. ‘Stel-letje rijkeluikindjes dat jullie zijn! Dat voelt zich beter dan de rest van de wereld!’ Hij boog zich naar voren de wagen in en greep Katy bij haar jaskraag, terwijl Boz op eigen gelegenheid maakte dat hij buiten kwam.

‘Ooo... ik moet kotsen,’ zei Katy, half uit de taxi hangend. Boz sprong opzij, net toen Katy’s maag zich ontdeed van een avond Jameson-whiskey – boven op de schoenen van de chauffeur.

‘Godverdomme!’ brulde die, terwijl hij vol afschuw de viezigheid van zijn voeten schudde.

Boz en ik giechelden – we konden er echt niks aan doen; net goed voor die eikel.

De chauffeur greep Katy bij haar armen om haar de stoep op te sleuren en opeens prevelde Incy iets en opende met een snel gebaar zijn vuist, alsof hij iets weggooid.

Ik had een fractie van een seconde om ‘Hè, wat?’ te denken en toen begon de chauffeur te wankelen, alsof hij een klap met een bijl had gehad. Hij liet Katy uit zijn handen glijden en zakte in elkaar, zowat com-

pleet dubbelgevouwen. Hij sloeg achterover en kwam met een klap op de stoep terecht, met een krijtwit gezicht en opengesperde ogen.

Een golf van misselijkheid en vermoeidheid ging door me heen – misschien had ik toch meer gedronken dan ik dacht. ‘Incy, wat deed je nou?’ vroeg ik niet-begrijpend, terwijl ik overeind krabbelde. ‘Heb je magie tegen hem gebruikt?’ Ik lachte even – nou ja, het was ook bespottelijk. Ik leunde tegen een lantaarnpaal en hield mijn hoofd achterover in de kille mist. Een paar keer diep ademhalen en ik voelde me beter.

Katy knipperde wazig met haar ogen en Boz grinnikte.

Innocencio stond op en keek geïrriteerd naar zijn nieuwe D&G-laarzen waar nu allemaal regenspatten op zaten.

Stratton en Cicely stapten aan de andere kant uit de taxi en kwamen bij ons staan. Ze keken neer op de taxichauffeur die verstijfd op de stoep lag, en schudden hun hoofd.

‘Bravo,’ zei Stratton tegen Incy. ‘Zeer indrukwekkend, meneer de magiër. Je kunt die stakker nu wel weer laten opstaan.’

We stonden allemaal naar elkaar en naar de taxichauffeur te staren. Ik kon me niet heugen wanneer ik voor het laatst iemand dat soort magie had zien gebruiken. Ja, misschien om een goed tafeltje te krijgen in een restaurant, of om de laatste metro te halen...

‘Dacht het niet, Strat,’ zei Innocencio, nog altijd met een strak gezicht. ‘Volgens mij is dat helemaal geen aardige man.’

Stratton en ik keken elkaar aan. Ik tikte Innocencio op zijn schouder. Hij en ik trokken al bijna een eeuw getrouw met elkaar op en we kenden elkaar heel goed, maar deze kille woede was iets wat ik niet vaak gezien had. ‘Oké, laat hem dan maar liggen. Over een paar minuten gaat het wel weer met hem, toch? Ga mee, ik heb dorst. En Katy ondertussen vast ook wel weer.’

Katy trok een lelijk gezicht. ‘Jakkes.’

‘Ja, ga mee,’ zei Cicely. ‘Ze hebben een band vanavond en ik heb zin om te dansen.’

‘Tegen de tijd dat-ie bijkomt zijn wij allang weg.’ Ik trok aan Incy’s mouw.

‘Even nog,’ zei Incy.

‘Laat hem nou,’ herhaalde ik. Het zat me niet lekker om die chauffeur zomaar te laten liggen in de kille motregen, maar ik wist dat als de betovering eenmaal was uitgewerkt, er niets meer aan de hand was.

Innocencio schudde mijn hand van zich af, wat me verbaasde. Ik zag hem met allebei zijn handen een felle beweging maken in de richting van de chauffeur, terwijl zijn lippen bewogen. Ik kon niet verstaan wat hij zei.

Met een afschuwelijk, luid gekraak maakte de taxichauffeur één schokkende beweging terwijl zijn mond zich opende in een geluidloze schreeuw.

Opnieuw voelde ik een golf van misselijkheid terwijl er een grauwe nevel voor mijn blik langstrok. Ik knipperde een paar keer met mijn ogen en greep Cicely’s arm. Ze giechelde omdat ik stond te wankelen en dacht kennelijk dat het van de drank kwam. Even later kon ik weer helder zien; ik rechtte mijn rug en keek naar Incy en naar de chauffeur. ‘Ja, en nu? Wat deed je daar nou?’

‘Incy toch!’ zei Stratton hoofdschuddend. ‘Tut-tut. Een beetje al te heftig, vind je niet? Nou ja, laten we maar gaan dan.’ Hij liep weg over de stoep in de richting van de Dungeon terwijl hij zijn warme jas dichttrok tegen de kou.

‘Incy, wat deed je nou?’ herhaalde ik.

Incy haalde zijn schouders op. ‘Die klootzak verdiende het.’

Katy, die nog steeds een beetje groen zag, keek suffig naar de taxichauffeur en vervolgens naar Innocencio. Ze hoestte, schudde haar hoofd en liep toen Stratton achterna.

Ik liet Cicely los en ze stak schouderophalend haar arm door die van Boz. Ze liepen de anderen achterna en al gauw waren hun voetstappen opgegaan in het duister.

‘Incy,’ zei ik, een beetje beduusd dat de anderen er zomaar vandoor

gingen. ‘Incy, heb je nou echt zijn... zijn ruggengraat gebroken met magie? Waar heb je dat geleerd? Nee, dat heb je niet echt gedaan, toch?’

Toen keek Incy me aan met een half geamuseerde uitdrukking op zijn onaards aantrekkelijke donkere gezicht. Zijn zwarte krullen waren bespikkeld met diamantjes van regendruppels die fonkelden in het licht van de lantaarn.

‘Lieve schat, je hebt toch gezien wat voor een proleet het is,’ zei hij.

Ik keek hem aan en keek toen naar de taxichauffeur, die nog steeds roerloos op de grond lag, zijn gezicht vertrokken van pijn en angst. ‘Je hebt zijn ruggengraat gebroken?’ herhaalde ik, opeens weer helemaal nuchter en akelig bij mijn positieven. ‘Je hebt magie gebruikt om... Oké, goed, maak hem dan nu maar weer beter,’ zei ik. ‘Ik heb trek in een borrel, maar ik kan wel even wachten.’ Ik kon de chauffeur zelf niet helpen. Ik had geen flauw idee waar Incy die betovering had geleerd en al helemaal niet hoe ik er iets aan moest doen, of hoe ik die ongedaan kon maken. Meestal hield ik me verre van magie, de magische gave waarmee onsterfelijken geboren worden, de magie die ons van nature toekomt. Het was me te veel moeite en meestal werd ik er letterlijk onpasselijk van. De laatste keer dat ik ermee had geëxperimenteerd, kon ik op z’n hoogst iemand tegen een dichte deur laten oplopen, of koffie over zich heen laten morsen. En dat was ik weet niet hoe lang geleden. Zoiets als dit had ik nooit gedaan.

Innocencio negeerde me en keek op de taxichauffeur neer. ‘Oké, makker,’ zei hij zacht. De ogen van de chauffeur, die nu verwilderd stonden van schrik en pijn, richtten zich met moeite op die van Incy.

‘Dat gebeurt er nou als je onbeschoft bent tegen mijn vriendjes, begrijp je. Ik hoop dat je je lesje hebt geleerd.’

De taxichauffeur kon niet eens meer kreunen en ik besepte dat hij onder een nul-voxbezwing verkeerde. Een echte nul-voxbezwing... Die had ik misschien maar een of twee keer gezien, in de loop van een paar honderd jaar. Misschien wel minder dan dat.

‘Toe nou, maak het ongedaan,’ zei ik ongeduldig. Ik had Incy nog

nooit zo meegemaakt, nog nooit zoiets zien doen. ‘Je hebt hem een lesje geleerd. De anderen wachten op ons. Maak het nou ongedaan, dan kunnen we weg.’

Incy bewoog zijn schouderpijnen, haalde toen zijn schouders op en pakte mijn hand; een harde, pijnlijke greep. ‘Ongedaan maken kan niet, mijn liefste,’ zei hij, en hij bracht mijn hand naar zijn lippen om er een kus op te drukken. Hij trok me mee naar de Dungeon terwijl ik bleef omkijken naar de taxichauffeur.

‘Ongedaan maken kan niet? Dus je hebt zijn ruggengraat gebroken en dat blijft voorgoed zo?’ Ik staarde Incy aan, mijn beste vriend van de laatste eeuw. Hij keek met een brede grijns op me neer terwijl zijn mooie engelengezicht een stralenkrans kreeg van de straatlantaarn.

‘Ach ja, dat is een vervelende bijkomstigheid,’ antwoordde hij vrolijk.

Mijn mond viel open. ‘En wat komt hierna? Stratton door een houtversnipperaars draaien, soms?’ Ik hoorde dat ik hoger en harder begon te praten terwijl de mist steeds dichter werd en mijn gezicht nat maakte. Incy lachte, kustte me op mijn haar en troonde me mee. Op dat ogenblik had ik iets heel anders gezien in zijn ogen: meer dan gevoellose onverschilligheid, meer dan een achteloze behoefte aan wraak. Incy had ervan genoten de rug van die man te breken, hij had er plezier in gehad iemand te zien kronkelen van pijn en angst. Hij had het opwindend gevonden.

Mijn gedachten vlogen alle kanten op. Moest ik het alarmnummer bellen? Was het al te laat voor die taxichauffeur, zou hij doodgaan, was hij misschien al stervende? Ik keerde me van Incy af, wilde al teruglopen, maar binnen een paar tellen voelde ik de diepe bastonen van het ritme van een band, de grond vibreerde onder mijn voeten. De Dungeon leek een andere wereld, een andere werkelijkheid, die me riep, die me in slaap suste met zijn lawaai, die me zover kreeg dat ik de ontzetting en de schok van de verlamde taxichauffeur daarbuiten achter me liet. Ik wilde me er zo graag aan overgeven.

‘Incy, maar... je moet...’

Incy wierp me een geamuseerde blik toe, meer niet, en het volgende ogenblik gingen we een steile trap af die glibberig was van de regen. Ik werd verscheurd door besluiteloosheid terwijl Incy zijn vuist hief en op de roodgeverfde deur bonsde. Ik kreeg opeens het gevoel dat we de trap naar de hel waren afgegaan en nu stonden te wachten tot we daarin mochten. De deur ging op een kiertje open en Guvnor, de uit-smijter, knikte ons toe. De deur ging verder open en een enorme vloedgolf van muziek bonkte ons tegemoet en zoog ons mee naar binnen, de duisternis in, verlicht door de brandende puntjes van sigaretten, waar honderden stemmen wedijverden met de krijsende band, waar de geur van alcohol met vlagen mijn neus binnendrong.

Die taxichauffeur buiten op straat – ik had het gevoel dat dit mijn laatste kans was. Mijn laatste kans iets te ondernemen, me te gedragen alsof ik om andere mensen gaf, alsof ik een normaal iemand was.

‘Nasty!’ Ik zat gevangen in een enorme, ietwat onvaste omhelzing. ‘Wat zit je haar leuk!’ schreeuwde mijn vriendin Mal zo hard als ze kon in mijn oor. ‘Kom mee dansen!’ Ze sloeg haar arm om mijn schouders en trok me mee, verder de donkere, lage ruimte in.

Ik aarzelde maar een seconde.

En zo makkelijk liet ik het gebeuren, zette ik de buitenwereld van me af, liet ik mezelf opgaan in het lawaai en de rook. Ik vond het afschuwelijk van mezelf, en als je weet wat voor geintjes ik anders uithaal zonder blikken of blozen, dan zou je weten dat dat nogal wat wil zeggen. Ik maakte me los van Incy, maar wist niet goed wat ik ermee moest. Hij had iets gedaan wat volgens mij zowat het allerergste was wat ik hem ooit had zien doen. Erger dan dat incident met het paard van de burgemeester, in de jaren veertig. Erger dan toen met dat arme kind, dat nota bene met hem had willen trouwen, in de jaren zeventig. Dat was een catastrofe geweest... Ik had die gevallen nog wel voor mezelf kunnen verklaren, zodat ik ze kon goedpraten. Maar hiermee had ik het een stuk moeilijker.

Met een laatste stralende glimlach in mijn richting ging Incy verder, op jacht in de menigte die al geïnteresseerde voelhoortjes uitstak – vrouwen, maar ook mannen. Incy was onweerstaanbaar, verleidelijk, vol aantrekkingskracht, en de meeste mensen – menselijk net zo goed als onsterfelijk – konden geen weerstand bieden aan die charme, die een kant van Incy verborg die opeens zo veel duisterder bleek dan ik had beseft.

Twintig minuten later lag ik heftig te zoenen op een plakkerige bank met Mals vriendje Jase, die opgewekt en dronken was en een ontzettend lekker ding. Ik wilde me in hem begraven, iemand anders zijn, de persoon die Jase van buiten zag. Hij was niet onsterfelijk en wist niet dat ik het was, maar hij was een welkome afleiding. Overal om ons heen stonden mensen te praten en roken en drinken en ik stak mijn handen onder zijn shirt terwijl hij zijn benen om mij heen sloeg. Hij begroef zijn vingers in mijn korte zwarte haar en met een schok voelde ik plotseling een warme luchtstroom in mijn hals.

Ik was al overeind geschoten, had mijn sjaal gegrepen en gauw weer om mijn nek gewonden toen ik Incy hoorde zeggen: ‘Nas, wat is dat achter in je nek?’

Ik keek om naar Incy, die aan het uiteinde van de bank stond met een glas in zijn ene hand en een lange brandende sigaret in de andere. Zijn ogen waren zwarte gaten die me toeblikkerden vanuit het donker.

Mijn hart bonkte. *Niet te fel reageren, Nasty.* ‘Niks,’ zei ik schouderophalend, en ik liet me weer op Jase vallen, die al weer zijn armen naar me uitstak.

‘Nas?’ Incy’s stem was zacht maar vastbesloten. ‘Weet je dat ik me niet kan herinneren dat ik je nek ooit van achteren heb gezien, nu ik erover nadenk.’

Ik dwong mezelf tot een kort lachje en keek op, net toen Jase probeerde me weer te zoenen. ‘Doe niet zo stom, natuurlijk wel. Maar nu wegwezen. Ik ben bezig.’

‘Is het een tattoo?’